

ನಿಂತಲ್ಲಿ, ಕುಳಿತಲ್ಲಿ, ಬಿಸಿಲ ಬೇಗೆಗೆ ಒಷವಳಿದು ಮಲಗಿದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ತಪ್ಪಿಹೋಗುವ ಅವಕಾಶಗಳು. ಸಂಕೋಚದ ಸ್ವಭಾವದಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದು ಕಥಾಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದವು. ಈ ಹಾಡಿ ಕಡುಕಪಡ್ಡಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾದಂತಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೇ ಅಂಟಹೋಜ್ಜಿಕೆಂಬ ಜೀಗಳಿತನ, ಹಟಕ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸೋಬಗು, ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ನನ್ನದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರೆ ಮಾಡಿದವು. ಆಯ್ದೆಯಾಗಾಗಲಿ, ಆನಂತರದ ದಾರಿಯಾಗಾಗಲಿ ಆಕ್ಷಿಕವಲ್ಲ. ಬರಹಗಾರನಲ್ಲಿದೆ ಬೇರೆನಾದರೂ ಆಗುವ ಮಾರ್ಗ ತಿಳಿದಿರದ ತರುಣ ಅಯ್ಯುಕೊಂಡ ಅನಿವಾರ್ಯ ದಾರಿ ಅದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಸ್ತಾಕಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಜಗತ್ತು ಮೌಲಾಗಿ, ಕೊನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬಹುಶಃ ನಾನು ಕವತೆಗಳನ್ನು ಬರಯಲು ಅರಂಭಿಸಿದ್ದು ಇಪ್ಪತ್ತರ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ. ಆದರೆ, ಎರಡು-ಮಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕವತೆಯ ಆರ್ಥರ್ತ, ಅಮೂರ್ತತೆ, ಸೇಳಿತ ಮತ್ತು ಜೀಲುವಿಗೂ ಮೀರಿರುವ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದು ಕಾವ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಕಥಾ ಮಾಡ್ಯಾಮವೇ ನನಗೆ ಹೇಳಿ ಮಾಡಿದ್ದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡಿತು. ಹಾಗೆ ಅವಿವಾದ ಕ್ಷುಣಿದಿಂದ ಕಢಿಗಳೇ ನನ್ನ 'ಧರ್ಮ'ವಾಗಿವೆ. ಆ ಕ್ಷುಣಿನಿನ್ನೆಯಷ್ಟೇ ಎನ್ನುವರಿದ್ದರೂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ವರ್ಷ ಕಢಿದಿವೆ ಕಢಿಗಳ ಬರವಣಿಗೆಯ ಅರಂಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಟೊಳ್ಳು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥಗಳ ಅಭ್ಯರ ಜೋರಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಕೃತಕ ಅಲಂಕಾರಿಕ ಭಾವಯ ಸೋಗಿನ ನವಿರು ಬರವಣಿಗೆಯ ಪ್ರವಾಹ. ಲೇಖಕನಾಗಿ ಇವರಡರ ನಡುವಿನ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೂಡ ಹೋರಾಡಿದೆಯೇ ಇತ್ತು, ಇದೇ. ಮೂರು ದಶಕಗಳಾದರೂ ಇಂತಹ ಲೇಖಿಕರ ಉಬ್ಬರವಿನ್ನೂ ಇಳಿದಿಲ್ಲವೇನ್ನುವುದು ನಿಜ ಇಂಥದ್ದರ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಮಂದ್ರದಿನಿಗಳಿಗೂ ಅಪ್ಪಣಿ ಓದುಗಂಡ್ವಾರೆಂಬುದನ್ನು ಈ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವೇ.

ಲೇಖಿಕಮೋಬ್ಬನ ಬರಹ ಹೇಗೆ ರೂಪಗೊಂಡು, ಬೇಳಿದು, ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇದೆನ್ನುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಕ್ಯಿಯ. ಕಥಾ ಹಂದರ ಮೌದಲು ಕಾಡುತ್ತೇದೂ, ವಿವರಗಳು ಮೌದಲು ಮುನ್ನಾಗ್ನಿತ್ವವೇ ಎಂಬುದೂ ಅಮೂರ್ತವೇ. ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಏಕಾಲಕ್ಕೆ ದತ್ತವಾಗಿ ಒದಗಿಬಿರುವ ಅಂತಿ ದೊಡ್ಡ ಶಾಪ ಮತ್ತು ವರವೆಂದರೆ ಆತ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇರೆಯವರ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬದುಕಬೇಕು ಮತ್ತು ಮರುಹುಟ್ಟು ಪಡೆಯಬೇಕೆ ಎಂಬುದು. ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕನಸುತ್ತ ಅವುಗಳ ಸುಖಿದುಖಿ, ಬರುಕೆ ಭಯಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಸಂತಸವೂ ಹೌದು. ಯಾತನೆ-ಅವಮಾನದ ಸಂಗತಿಯೂ ಹೌದು. ಇದು ಮೇಲ್ಕೆಡ್ಡೆಂದು ಕಂಬಳಿಸುಳುವಾಗಿ, ತನ್ನ ಒಡಲಿನ ಗೂಡಲ್ಲೀ ರೂಪಾಯರಗೊಂಡು ಚಿಕ್ಕೆಯಾಗಿ ಮರುಜೀವ ಪಡೆಯುವ ಚಮತ್ವಾರದಂತೆ. ಲೇಖಕನ ಈ ಕಟ್ಟೇಕಾತ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳನ್ನು ಮೌನದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು, ಹೊಸ ಜೀವನದ್ವಿಷಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು, ಪ್ರಕ್ಕತೆಯಿಂದ ಹೊಮ್ಮೆಲು ಅವಕಾಶ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಥೆಯೊಂದರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೀ, ಹೊನ್ನೋ ಬರುವ ಮಾತ್ರ, ವಿವರ ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಗತಿಗಳು ಮೌದಲು ಹೋಳಿಯಬಹುದು. ಕಥೆ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇರೆ ಕಥೆಯೊಂದರ ಆರಂಭ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಪರಿಷ್ಕಾರಣೆ, ಜೋಡಣೆ, ಬೇಡಣಣನ್ನು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ತೆಗೆದು